

Συνέντευξη της Δήμητρας Τσιαντάκη στη Λέσχη Εργαζομένων και Νεολαίας Βόλου

Κάλεσμα συμπαραστάσης 6/2, Άρειος Πάγος, 8.30 π.μ.

Αναίρεση ποινής κάθειρξης, επιστροφή στα μητρώα ασφαλισμένων και άμεση επαναπρόσληψη για να δικαιωθεί η βιοπαλαίστρια καθαρίστρια!

Το Νοέμβρη του 2018, η υπόθεση δεκαετούς κάθειρξης της 53χρονης καθαρίστριας παιδικών σταθμών του Δήμου Βόλου, Δήμητρας Τσιαντάκη, καθώς και η διαγραφή της από τα μητρώα ασφαλισμένων του ΙΚΑ, λόγω παραποίησης απολυτηρίου Δημοτικού με το οποίο προσελήφθη ως καθαρίστρια το 1996, προκάλεσε κοινωνική κατακραυγή απέναντι στην αντιεργατική δικαστική απόφαση και ένα **γιγάντιο κύμα συμπαραστάσης στη βιοπαλαίστρια από το Βόλο.**

Η αξιοποίηση της αστικής νομοθεσίας σε βάρος των συμφερόντων του κόσμου της εργασίας, συνάντησε τη **σθεναρή αντίδραση της κοινωνικής πλειοψηφίας** και με πρωτοστάτη το **Σωματείο Καθαριστριών - Καθαριστών Μαγνησίας**, που ανέδειξε το ζήτημα στον τύπο, άρχισαν να συγκεντρώνονται υπογραφές και ψηφίσματα εργατικών σωματείων, συλλόγων και εργατικών πολιτικών συλλογικοτήτων, πετυχαίνοντας την πρώτη νικηφόρα εξέλιξη με την αναστολή της ποινής και την αποφυλάκιση της καθαρίστριας στα τέλη του ίδιου κιόλας μήνα. Η αναίρεση της κατάπτυστης ποινής που επέβαλε το Εφετείο Λάρισας το Νοέμβρη αναμένεται να κριθεί στον Άρειο Πάγο σε λίγες μέρες.

Η κ. Τούλα, όπως η ίδια συστήνεται, **«καταδικάστηκε λόγω τάξης»**, όπως εύστοχα διατυπώθηκε σε πολλά κείμενα συμπαραστάσης του Νοέμβρη.

Η κ. Τούλα για εμάς

«είναι κομμάτι από τη σάρκα των ανθρώπων του μόχθου και της εργασίας και το «έγκλημά» της είναι η ταξική της θέση, που επιβάλλει στους δικαστές να την τσακίσουν αμείλικτα, γιατί τους έβγαλε τη γλώσσα και κατάφερε να ζήσει και να μην καταδικαστεί στην ανέχεια».

Είναι η ιστορία ενός ανθρώπου που στον κόσμο των σκανδάλων των προμηθειών στα εξοπλιστικά, της Siemens και της Novartis, ο **«παραβάτης - καταχραστής δημοσίου χρήματος» εντοπίζεται στο πρόσωπο μιας γυναίκας που δεν έβρισκε άλλο τρόπο για να ζήσει η ίδια και η οικογένειά της με αξιοπρέπεια**, παρά να δηλώσει απόφοιτος Δημοτικού, ενώ δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει την πρωτοβάθμια εκπαίδευση.

Στον κόσμο που η «δεύτερη ευκαιρία» αποτελεί εύσχημο σλόγκαν και ενώ «πολλοί κόπτονται για τη σχολική διαρροή, τις ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, τις κοινωνικές ανισότητες, τα κοινωνικά αίτια της όποιας παραβατικότητας κ.ο.κ. και παίρνουν παχυλά ΕΣΠΑ και προγράμματα «μελέτης φαινομένων» και επιφανειακών «δράσεων εξάλειψής» τους, τα δικαστήρια δεν αναρωτιούνται **γιατί ένα μικρό κορίτσι δεν μπόρεσε ποτέ να τελειώσει το Δημοτικό και γιατί μία γυναίκα, μητέρα παιδιών ενός πατέρα με υψηλό ποσοστό αναπηρίας δεν μπορούσε με άλλο τρόπο να εργαστεί και να ζήσει»**, όπως γράφαμε στο κείμενο στήριξης της Λέσχης Εργαζομένων και Νεολαίας Βόλου, κατά τη περίοδο που

ήταν κρατούμενη.

Η ιστορία της είναι **μία από τις πολλές ιστορίες καθημερινού αγώνα επιβίωσης της πληττόμενης πλειοψηφίας, σε ένα σύμπαν τεράστιων οικονομικών ανισοτήτων**, τις οποίες έχει ανάγκη για να επιβιώσει μια οικονομική ολιγαρχία.

Με την κ. Τούλα **μοιραζόμαστε την ταυτότητα της εργατικής τάξης και η δικαίωσή της θα αποτελέσει μια πανηγυρική νίκη για όλους και όλες μας!**

Τη γνωρίσαμε μέσα από τα δημοσιεύματα, όμως μετά την αποφυλάκισή της θέλαμε να τη γνωρίσουμε από κοντά. Η ίδια και η οικογένειά της ανταποκρίθηκαν θερμά, ανοίγοντάς μας το σπίτι τους, ενώ η κ. Τούλα μοιράστηκε μαζί μας εμπειρίες, συναισθήματα και τη βαθιά της επιθυμία όχι απλά για δικαίωση (αναίρεση της ποινής κάθειρξης και επιστροφής της στα μητρώα ασφαλισμένων), αλλά και για επιστροφή στη δουλειά της, για να συνεχίσει να ζει με αξιοπρέπεια τα υπόλοιπα χρόνια του ενεργού εργασιακού βίου της, όπως έκανε μέχρι σήμερα!

Η κ. Τούλα είναι μια γυναίκα με πολλή δύναμη, νικήτρια μέχρι τώρα σε όλες τις μάχες που κλήθηκε στη ζωή της να δώσει! Είναι μία γυναίκα που από αξιοπρέπεια δεν ήθελε να συζητήσει το πρόβλημα που αντιμετώπιζε, από την ώρα της απόλυσής της μέχρι και τη φυλάκισή της. Είναι μία γυναίκα που δεν θέλησε να επιβαρύνει τον κοινωνικό της κύκλο με την υπόθεσή της και έτσι κανείς δεν ήξερε την περιπέτειά της μέχρι τη φυλάκισή της.

Η οικογένειά της, παιδιά, σύζυγος και τα πεθερικά της, τη θαυμάζουν, στέκονται δίπλα της και δίνουν από κοινού τη μάχη για τη δικαίωσή της. Αυτοί οι άνθρωποι με το πλατύ τους χαμόγελο, τη ζεστασιά της καρδιάς και του σπιτιού τους έχουν κερδίσει την εκτίμηση και τη βαθιά φιλία, όσων μόλις αντιλήφθηκαν την απουσία της κ. Τούλας και κατάλαβαν ότι πρόκειται για την καθαρίστρια που αναφέρονταν στα δημοσιεύματα, έτρεξαν μαζί με το Σωματείο της να αναδείξουν την υπόθεσή της. Αυτοί οι άνθρωποι και η κ. Τούλα έχουν τις πιο γερές πλάτες σε αυτή τη μάχη, **τις πλάτες της ίδιας της εργατικής τάξης** που οδήγησαν στην προσωρινή αναστολή της ποινής της και την αποφυλάκισή της πριν δύο περίπου μήνες. Είναι οι ίδιες πλάτες στις οποίες μπορεί να στηρίζεται για να πανηγυρίσουμε όλοι και όλες μαζί **την οριστική δικαίωσή της στον Άρειο Πάγο, την Τετάρτη 6/2 στις 8.30 το πρωί που έχει οριστεί η υπόθεσή της.**

κ. Τούλα είμαστε δίπλα σου και σε περιμένουμε στην πόλη μας, με το αίτημα να επιστρέψεις στην υπηρεσία σου το γρηγορότερο! Κάθε ένας/μία από εμάς είναι πολύτιμος/η και δεν τον/την χαρίζουμε στο Μινώταυρο των κυρίαρχων!

Λέσχη Εργαζομένων και Νεολαίας Βόλου

Ακολουθούν αποσπάσματα από τη συνέντευξη που παραχώρησε στη Λέσχη Εργαζομένων και Νεολαίας Βόλου η κ. Δήμητρα Τσιαντάκη

Κυρία Δήμητρα, πού γεννηθήκατε;

Γεννήθηκα στην Αθήνα. Είμαστε εννιά αδέρφια... Στο Μπραχάμι... Εκεί μεγάλωσα. Πάρα πολλά παιδιά, φτώχεια... Οι γονείς δεν τα πηγαίνουν καλά, χώρισαν, έφυγε η μαμά από το σπίτι και έτσι ο πατέρας μου δεν μπορούσε να μας κρατήσει. Και κάποια παιδιά τα έβαλε στο ορφανοτροφείο. Κάποια παιδιά τα κράτησε η γιαγιά εδώ στο Βόλο, γιατί η μαμά της μαμάς μου είναι απ' το Βόλο. Κι έτσι εγώ με την αδερφή μου μεγαλώσαμε στο Χατζηκυριάκειο, ένας αδερφός μου στο Χατζηκώστα και ένας στην Καλαμάτα. Δηλαδή μας χώρισε όλο αυτό...

Πόσων χρονών ήσασταν εσείς;

Έξι

Πώς θυμάστε την παιδική σας ηλικία;

Ε, εντάξει δεν είχα καλή παιδική ηλικία. Δε θυμάμαι τίποτε καλό... Πολύ δύσκολα... Μετά, που πήγα στο ορφανοτροφείο, το Χατζηκυριάκειο, ήταν θηλέων. Η εκκλησία, το σχολείο ήταν μέσα, δε βγαίναμε έξω, όμως μας πηγαίνανε εκδρομές... Εμένα ερχόταν και με έπαιρνε..., μαζί με την αδερφή μου, την έπαιρνε ανάδοχη οικογένεια, μας έπαιρνε το Σαββατοκύριακό, καμιά γιορτή... Το καλοκαίρι που έκλεινε το ορφανοτροφείο, τρεις μήνες μας έστελναν κατασκήνωση, τα παιδιά που μέναμε, που δεν έρχονταν οι γονείς να μας πάρουν. Ένα μήνα στον Πόρο, ένα μήνα στον Άγιο Αντρέα κι ένα μήνα στην Πεντέλη. Τα καλύτερά μου ήταν αυτά! Έλεγα τότε να 'ρθει το καλοκαίρι για να δω άλλα παιδάκια! Αλλά να μην έχεις τη μαμά σου, το μπαμπά σου, να αρρωσταίνεις, είναι δύσκολα πράγματα... Αυτά δεν τα ξεπερνάς ποτέ, όσο χρονών και να φτάσεις!

Εσείς πότε φύγατε από το Χατζηκυριάκειο, για να έρθετε Βόλο;

11 με 12 χρονών ήμουν... Είχα ξεκινήσει να πάω έκτη και μετά έφυγα... Ήρθαμε Βόλο με την αδερφή μου και δουλέψαμε... Είναι κάποια πράγματα που δε χρειάζεται να τα πεις. Πρέπει να τα κρατάμε για εμάς...

Και από τότε βρίσκεστε συνεχώς στο Βόλο;

Ναι

Και από πότε εργάζεστε;

Ααα! Από πολύ μικρή! Σάμπως θυμάμαι; Από πολύ μικρή ηλικία. Ξεκίνησα δούλευα σε μαγαζιά με λάμπες..., έχω δουλέψει και σε εργοστάσιο, πωλήτρια...

Η πρώτη δουλειά ποια ήταν;

Σε υαλοπωλείο

Η ζωή ενός εργαζόμενου κοριτσιού στο Βόλο εκείνα τα χρόνια πώς ήτανε;

Ε... εγώ επειδή δεν ήξερα..., πρώτη φορά έβλεπα κόσμο, αυτοκίνητα, ποδήλατα... Εντάξει ήταν δύσκολα, πολύ δύσκολα. Ήμουν πολύ ντροπαλή, δεν μπορούσα να επικοινωνήσω με κόσμο στην αρχή... Παντρεύτηκα 16 χρονών και μέχρι τα 20 έκανα τα παιδιά μου. Μικρή... Μικροί και οι δυο ήμασταν... Ήταν δύσκολα... Κάθε άποψη είναι σεβαστή, τη σέβομαι... Ξέρεις τι; Τότε μπορεί να υπήρχε φτώχεια, αλλά υπήρχε δουλειά! Τότε την καθαρίστρια, τώρα είναι διαφορετικά, τότε το θεωρούσαν πολύ υποτιμητικό κάποια να δουλέψει καθαρίστρια. Εγώ όμως το θεώρησα αξιοπρεπέστατη δουλειά και έπρεπε να πάω να δουλέψω, να μεγαλώσω τα παιδιά, να μη ζήσουν αυτά που έζησα εγώ, γιατί ο άντρας μου είχε μια αναπηρία και δεν μπορούσε να προσφέρει πολλά πράγματα και έπρεπε κάτι να γίνει. Και έκανα αυτό που έκανα, το Ε το έκανα ΣΤ. Βέβαια δεν το θεώρησα τόσο μεγάλο αδίκημα. Ξέρεις με το μυαλό το δικό μου, δεν ήξερα και πολλά πράγματα... Γιατί, όπως το έβγαλα τώρα το απολυτήριο του Δημοτικού, με το που το έμαθα, σε ένα μήνα πήγα και έδωσα εξετάσεις και το πήρα, θα το έκανα και τότε! Αν ήξερα ότι ήταν... Θα έλεγα «Τώρα θα πας ένα μήνα, θα δώσεις εξετάσεις, θα πάρεις το απολυτήριο». Δεν το σκέφτηκα καν! Αλλά βέβαια έπρεπε να μεγαλώσω και δύο παιδιά, δεν έκλεψα και τα δούλεψα! Δεν τα καταχράστηκα τα λεφτά! Τα χέρια μου έχουν βγάλει κάλους, ακόμα οι κάλοι δεν έχουν φύγει! Δεν πήγα να κάτσω σε καρέκλα, καθαρίστρια μπήκα, καθαρίστρια έφυγα! Παιδάκια καθάριζα! Αυτό ήταν το αδίκημά μου! Και με δικάσαν 15 χρόνια στο πρώτο δικαστήριο, στο δεύτερο [Εφετείο] 10 χρόνια κάθειρξη χωρίς αναστολή!

Αυτή η ιστορία πώς ξεκίνησε;

Απ' τον Καλλικράτη, ανοίξανε τους φακέλους και μετά από σχεδόν 20 χρόνια είδαν ότι ήταν παραποιημένο [το απολυτήριο]. Δεν ήταν πλαστογραφία, δεν έβγαλα πλαστό δημόσιο έγγραφο, το δικό μου το Ε το έκανα ΣΤ! Και το είδαν και μετά έγιναν αυτά που έγιναν... Με ειδοποίησαν από το Δήμο, το 2015, ότι ανοίγοντας το φάκελό μου, είδαν ότι έχω παραποιήσει το απολυτήριό μου.

Η πρώτη σας αντίδραση;

Έπαθα σοκ! Έπαθα σοκ... Αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν περίμενα ότι θα έτρωγα..., λέω εντάξει θα το περάσουνε πειθαρχικό... Και όταν πέρασα πειθαρχικό στη Λάρισα, δε μου έδωσαν απόλυση, απλώς με κατέβασαν βαθμό! Δεν περίμενα ότι θα φτάσει μέχρι εδώ, ότι θα μπω φυλακή! Συνέχισα να εργάζομαι, μέχρι που στείλανε το ΦΕΚ και τότε με διώξανε. Κανένας δεν ήξερε αυτό το διάστημα τι συμβαίνει, ντρεπόμουνα... Στο Εφετείο εξήγησα για ποιο λόγο το έκανα, ζήτησα συγνώμη, λέω «Συγνώμη, δεν ήξερα ότι είναι τόσο μεγάλο αδίκημα... Δώστε μου μια δεύτερη ευκαιρία, δεν έχω ξαναδώσει δικαίωμα». Στο Εφετείο είχα πάρει και το απολυτήριο, οπότε τους είπα «Ορίστε, έχω πάρει και το απολυτήριο, αν το ήξερα και τότε θα πήγαινα. Δώστε μου μια δεύτερη ευκαιρία». Μόλις άκουσα 10 χρόνια κάθειρξη, τα 'χασα, κοιτούσα γύρω - γύρω, λέω «Άκουσα καλά;», η κόρη μου φώναζε «Γιατί το κάνετε αυτό στη μαμά μου; Σας παρακαλώ δώστε της μια δεύτερη ευκαιρία, το έκανε για εμάς!» Και έτσι πήγα στη φυλακή. Χάνεις την αξιοπρέπειά σου...

Είπατε σε μία συνέντευξή σας ότι οι περισσότερες συγκρατούμενές σας ήταν φυλακή για οικονομικούς λόγους...

Ναι, για οικονομικά 8 στις 10. Δύο κοπέλες μου έδωσαν πολλή δύναμη! Από εκεί πήρα πολλή δύναμη! Θες να νιώσεις σιγουριά, να μη νιώθεις μόνος σου, μέσα στη φυλακή. Γιατί είσαι μακριά από την οικογένειά σου, είσαι μόνος σου στη φυλακή, φοβάσαι... Αυτές μου έδωσαν δύναμη!

Και μέσα στη φυλακή, πήγατε στο Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας!

[Για πρώτη φορά κατά τη διάρκεια της συνέντευξης χαμογελάει] Ναι! Ήταν πολύ καλοί και οι καθηγητές και οι καθηγήτριες και φέρονται πολύ καλά σε όλες τις συμμαθήτριες... Μας σέβονταν... Ξεχνιόμασταν! Πήγαινες στο σχολείο και ξεχνιόσουν, αλήθεια! Πήγαινα στο σχολείο και κάποιες φορές ξεχνιόμουν ότι ήμουν στη φυλακή!

Τα μηνύματα αλληλεγγύης πώς έφταναν σε εσάς μέσα στη φυλακή;

Από την κόρη μου, το γιο μου, τον άντρα μου... Και μου το έλεγαν κι εγώ δεν πίστευα... Δεν το περίμενα τόση υποστήριξη! Νόμιζα ότι η κόρη μου υπερβάλλει για να με εμψυχώσει... Κι όμως ήταν αλήθεια! Δεν την περίμενα την υποστήριξη του κόσμου, καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι, η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου... Και τους ευχαριστώ πάρα πολύ! Το έχω πει και θα το λέω συνέχεια, τους ευχαριστώ πάρα πολύ!

Η αντίδρασή σας όταν μάθατε την παρέμβαση του Αρείου Πάγου;

Δεν κοιμήθηκα όλο το βράδυ! Είδα τη νύχτα με τα μάτια που λένε! Δεν το περίμενα, δεν μπορούσα να το πιστέψω. Μέχρι που βγήκα έξω, δεν το περίμενα, έλεγα «πατάω χώμα!» Οι συγκρατούμενές μου χάρηκαν πάρα πολύ! Όταν ακούσαμε ότι αποφυλακίζομαι ήρθαν με φιλούσαν, μου μάζεψαν τα πράγματα, το κρεβάτι, τα ρούχα, όλα! Χάρηκαν!

Και οι πρώτες μέρες μετά την αποφυλάκιση;

Κατ' αρχήν ξυπνούσα κάποια βράδια και νόμιζα ότι κοιμόμουν ακόμα στο κελί. Κοιτούσα γύρω και προσπαθούσα να προσαρμοστώ, να δω «Είμαι στο κρεβάτι μου, δεν είμαι;» Τον πρώτο καιρό δεν έβγαίνα έξω, για δυο - τρεις βδομάδες δεν μπορούσα να βγω. Γιατί πήρε τόση δημοσιότητα, ντρεπόμουν, μη

βρεθεί κάποιος και μου πει... Είχα διάφορα στο μυαλό μου... Τα συναισθήματά μου ήταν μπερδεμένα. Άργησα να βγω έξω. Ψυχολογία..., δεν ήμουν καλά, καθόλου καλά..., γιατί εντάξει η φυλακή, είναι φυλακή...

6 Φλεβάρη εκδικάζεται στον Άρειο Πάγο η αναίρεση της ποινής...

Ναι, κρίνονται η κάθεirse και τα 20 χρόνια που έχω δουλέψει αν όντως όπως είχε πει ο κύριος Πετρόπουλος [Υφυπουργός Εργασίας Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, που δεσμεύτηκε δημόσια σε τηλεοπτική εκπομπή της ΕΡΤ για την επαναφορά της κ. Τσιαντάκη στα Μητρώα Ασφαλισμένων ΙΚΑ] δεν τα έχω χάσει... Και αν πάνε όλα καλά και το θέμα της δουλειάς. Γιατί δεν έχω δουλειά τώρα από 28 Ιουλίου του 2015, το θυμάμαι σαν τώρα. Μακάρι να γινότανε, να περνούσε όλο αυτό και να γυρνούσα στη δουλειά μου. Όλη μου τη ζωή έδωσα εκεί! Έμεινα έτσι, σα να μη δούλεψα ποτέ! Μου πήραν τα χρόνια, με διώξαν απ' τη δουλειά κι έφαγα και... Δηλαδή εμένα με σκότωσαν! Και με έδιωξαν και μου πήραν τα 20 χρόνια και έφαγα και 10 χρόνια κάθεirse! Ενώ δεν τα έφαγα τα λεφτά, τα δούλεψα, κι όπου μου λέγαν πήγαινα. Δεν αρνήθηκα ποτέ την υπηρεσία μου. Και τις εκθέσεις που υπάρχουν, τις πήγα και στο δικαστήριο να τις δούνε, είχα πάντα άριστα! Γιατί κάθε δύο χρόνια, κάνουν εκθέσεις και σε βαθμολογούν οι ανώτεροι, είχα πάντα άριστα! Δεν έδωσα ποτέ δικαίωμα, δεν βρέθηκε ποτέ γονιός να πει κουβέντα ότι δεν είναι καθαρό το κτήριο, δεν είναι καθαρή η τουαλέτα... Ποτέ! Εμένα με σκότωσαν... [με την απόφαση] Με έβγαλαν στους καταχραστες, ότι «καταχράστηκες το δημόσιο». Αλλά λέω «Τούλα μπορεί να τα πέρασες όλα αυτά, αλλά μπορεί να κάνεις καλό και σε άλλους ανθρώπους που μπορεί να βρίσκονται στη θέση σου». Ίσως η απόφαση του Αρείου Πάγου, λύσει τα χέρια των δικαστών για αυτές τις υποθέσεις.

lesxivolou.wordpress.com

Λέσχη Εργαζομένων και Νεολαίας Βόλου